

РЕШЕНИЕ

№ 2715

гр. София, 06.06.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 2 състав, в публично заседание на 20.05.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Цонка Вретенова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **1625** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Предявен е иск с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ по реда на чл.1, ал.2 ЗОДОВ вр. чл. 203 – 207 АПК.

Твърди се в исковата молба на А. В. В., ЕГН * от Г., кв.”Ф”, че претендира обезщетение за претърпени неимуществени вреди в резултат на неправомерни действия на длъжностни лица от системата на Столична дирекция на вътрешните работи, изразяващи се в употреба на сила, причинила му лека телесна повреда. На 21.03.2005 г. около 20.30 часа бил със свой познат Е Я на спирката на автобус № 72 зад хотел „П”, когато ги спрели четирима униформени полицейски служители, поискали документите им за самоличност и ги отвели в 01 РУП на С. с обяснение, че извършвали проверка по сигнал за грабеж. В сградата на 01-во РУП написал обяснения, а около 22.30 часа го качили на 2-я етаж и го оставили да чака в коридора. Докато чакал, чевал викове и писъци. След 30 минути видял как няколко полицаи изнасят на ръце неговия познат Е Я, а един от полицаите го предупредил, че той е следващият, ако не започне да пише каквото му казват. След това двама полицаи го вкарали в същата стая и

вътре започнали да му нанасят удари с юмруци по гърдите, корема и гърба в продължение на около 20 минути. След това го извели от стаята, заключили го с белезници за решетка на врата в коридора, като едната му ръка била заключена за горния край на вратата, а другата - за долния. На следващата сутрин, около 9.00 – 10.00 часа, го извикали в друг кабинетна същото РУ, където имало четирима полицаи - трима мъже и една жена. Един от мъжете, сравнително нисък мъж, го ударил няколко пъти в ухото и гърдите. Останал задържан три дни в 01-во РУП. На 23.03.2005 г. бил прегледан от дежурен лекар на Националната следствена служба, който установил наличието на хематом в лявата гръдна половина и гърба. На 26.03.2005 г. бил прегледан от д-р А А – специалист по съдебна медицина, който установил кръвонасядания по лявата ушна мида, гърдите в ляво, двустранно на гърба и вляво на кръста. По случая било образувано наказателно производство от неустановени длъжностни лица от 01 РУП – С. за престъпление по чл.131, ал.1, т.2 НК – за причиняване на лека телесна повреда. Досъдебното производство било прекратено поради изтичане на абсолютната погасителна давност, преди да бъдат идентифицирани извършителите на престъплението. Посочва се в исковата молба, че независимо, че не могат да бъдат идентифицирани, извършителите на престъплението са полицейски служители, леката телесна повреда му е нанесена в сградата на 01 РУП – С., при и по повод изпълнение на административна дейност от страна на служители на С.. Причинената му лека телесна повреда е свързана с болки и страдания, установени с медицински документи от 23-ти и 26-ти март 2005 г. Ищецът претендира съда да постанови решение, с което да осъди С. да заплати обезщетение за неимуществени вреди в размер на 10000 лв., ведно със законната лихва от датата на увреждането, както и направените по делото разноски.

Ответникът Столична дирекция на вътрешните работи не взема становище по исковата молба.

Представителят на С Градска прокуратура изразява становище за основателност на иска, като посочва, че е завишен по размер.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Ищецът А. В. В. е задържан на основание чл.70, ал.1, т.1 ЗМВР (отм.) със заповед за задържане на лице № 710/21.03.2005 г. на

служител на 01 РУП – С. на 21.03.2005 г., в 21.50 часа. В заповедта ръкописно е отбелязано, че по отношение на лицето евзета мярка 72 часа.

Установява се от постановление за прекратяване и спиране на наказателно производство № 14732/24.03.2006 г. на прокурор Г от СРП по дознание № 1516/2005 г. по описа на 01 РУП – С., че предварителното производство било образувано срещу Е С Я и А. В. В., за това, че на 21.03.2005 г. в Г., ул. „А фон Хумбол” пред училище „В. Златарски” в съучастие като извършители отнели чужди движими вещи – дамска чанта, съдържаща лични вещи и пари, от владението на Арменухи Гарбис Пирян – Хачикян. На същата дата Хачикян и нейна колежка В били нападнати в гръб от две непознати за тях лица, които съборили на земята Хачикян, издърпали дамската ѝ чанта и избягали. Пострадалите веднага сигнализирали патрул на 01 РУП – С. и дали най-общо описание на лицата. В близост били задържани Я и В. и отведени на място при свидетелките. Св. В твърдяла, че Я и В. не са същите лица, които са ги ограбили. Със същото постановление производството е прекратено по отношение на Я и В. поради липса на доказателства.

Към исковата си молба ищецът е приложил справка, изготвена от д-р Х на **23.03.2005 г.** на бланка на Национална следствена служба, за извършен медицински преглед на А. В. В.. В нея е отбелязано „леко изразен хематом в лява гръдна половина и на гърба”.

Установява се от съдебно-медицинско удостоверение № V-664/**26.03.2005 г.**, изготвено от д-р А М А – специалист по съдебна медицина, че е извършил преглед на ищеца. При прегледа д-р А е установил: 1.кръвонасядания по лява ушна мида на площ от 3-5/2 см с мораво синкав цвят; 2.в областта на гърдите, вляво, над лявата гръдна жлеза синкаво жълтеникаво кръвонасядане на площ 4/3 см; 3.вляво на гръдния кош към корема кръвонасядане с червеникаво синкав цвят на площ от 2/07 см; 4.в областта на гърба вляво две жълтеникаво синкави кръвонасядания с размери 1/1 и 2/1 см; 5.вляво на кръста групирани кръвонасядания с размери от 2/1 до 6/2.5 см. с жълтеникаво синкав цвят; 6.срединно на кръста към гърба кръвонасядане с площ от 4/2 см; 7.вдясно на гръдния кош към кръста групирани жълтеникаво синкави кръвонасядания с размери 3/1 и 5/4.5 см и 8.вляво на кръста, към таза по външно страничната повърхност кръвонасядане на площ от 10/4 см. Специалистът е дал заключение, че установените травматични

увреждания се дължат на удари с или върху твърди тъпи предмети и биха могли да бъдат получени по начин и време, както съобщава освидетелстваният. Установеното увреждане на лявото ухо добре отговаря да е получено по време на съобщения втори инцидент, а останалите увреждания биха могли да са получени при съобщения първи инцидент.

С постановление № НП-24/26.01.2007 г. на прокурор при С военно окръжна прокуратура (СВОП) е образувано досъдебно производство срещу Г. Х. Х., за това, че на 21.03.2005 г., около 22.00 часа в Г., в сградата на 01 РУП – С., като лице от състава на полицията при изпълнение на служебните си задължения – оперативен работник в 01 Криминална група при 01 РУП – С., нанесъл удари с юмруци по лицето, гърдите и гърба отворена длан на гр.л. А. В. В., вследствие на което същият е получил кръвонасядания в лявата ушна мида, гърдите вляво, двустранно на гърба и вляво на кръста, с което е причинена лека телесна повреда, изразяваща се в причиняване на болка – престъпление по чл.131, ал.1, т.2 предл.3 вр. чл.130, ал.2, предл.1, вр. ал.1 НК.

С молба от 17.05.2011 г. ищецът е представил протокол за проведени с него разпити на 10.01.2007 г., на 31.01.2007 г. и на 26.03.2007 г. по образуваното наказателно производство в СВОП. Във формата на свободен разказ ищецът пресъздава при разпитите си случката от 21.03.2005 г., задържането и откарването им заедно с Е. Я. в сградата на 01 РУП – С., нанесения му побой още същата вечер от полицаи, престоят му вързан с белезници за решетка в коридора, втори нанесен побой от друг служител на 22.03.2005 г. отново по време на разпит във връзка с кражба. Следобяд на 22.03.2005 г. участвал в оглед – разпознаване, а късния следобяд на 22.03.2005 г. ги закарали в МВР – болница, но В. не бил преглеждан. След това ги закарали в следствения арест на Б. „Г.М. Д“, където били прегледани от жена – лекар и тя попълнила никакви документи. Освободили го на 24.03.2005 г., около 17.00 часа. На другия ден отишъл в Трета градска болница, но личната лекарка му казала, че не може да му даде медицинско свидетелство. На 26.03.2005 г. бил освидетелстван от лекар по съдебна медицина.

Установява се от определение № 148/02.04.2008 г. на С военен съд по чнд № 148/2008 г. по описа на СВС, че е отменено постановление на прокурора на прекратяване на досъдебно производство № IX-1/2007 г. по описа на СВОП от 11.03.2008 г. и делото е върнато на СВОП за допълнително разследване. От

мотивите на същото определение се установява, че в хода на досъдебното производство е назначена съдебно-медицинска експертиза, от заключението на която се установяват нараняванията на А. В., получени на 21.03. и 22.03.2005 г., които са му причинили болка и страдание. С определение на Военно-апелативния съд на Република Б от 22.04.2008 г. по чнд № 24/08 г. (влязло в сила на същата дата като необжалваемо) е отменено посоченото определение № 148/02.04.2008 г. на С военен съд, като е изменено основаниято за прекратяване на наказателното производство на чл.24, ал.1, т.3 НК - изтичане на предвидената в закона абсолютна давност.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Съгласно чл. 7 от Конституцията на Република Б държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица. Нормата прогласява основен принцип, осъществяването на който трябва да се уреди със закон. Така извъндоговорната деликтна отговорност на държавата и общините за вреди е уредена в Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ) – това е приложимият специален материален закон, като съгласно препращащата норма на пар.1 от Заключителните разпоредби на ЗОДОВ за неуредените материално правни въпроси се прилагат разпоредбите на гражданските и трудовите закони – в случая ЗЗД и КТ. Отговорността на държавата е пряка, увреденият се обезщетява директно от съответното юридическо лице, към което принадлежи органът или длъжностното лице. Тя е обективна – носи се независимо дали вредите са причинени виновно (за разлика от отговорността по чл. 49 ЗЗД на юридическите лица, възложители на работа, отговарящи за вредите, причинени от изпълнителя на възложеното при или по повод извършването на тази работа). Специалният материален закон в сила от 01.01.1989 г. е приет с цел улеснено удовлетворяване на претенциите на увредени физически лица във връзка с незаконосъобразна дейност на държавни органи и длъжностни лица. От една страна чрез насочване на исковите претенции към юридически лица, от чийто бюджет по-лесно ще се осъществи принудително изпълнение и от друга страна с оглед липсата на необходимост от доказване на виновно поведение от съответното длъжностно лице.

Съгласно чл.1, ал.1 ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове,

действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, като искът се предявява срещу органите по чл.1 и чл.2, от чиито незаконни актове, действия или бездействия са причинени вредите - чл.7 ЗОДОВ. Обезщетението е за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице - чл.4 ЗОДОВ. За да възникне правото на обезщетение, е необходимо да са налице следните кумулативни предпоставки: 1. вреда - имуществена или морална (реално причинена или пропусната полза); 2.незаконосъобразен акт, незаконосъобразно действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата (или общината); 3. изпълнение на административна дейност, т.е. вредата да е настъпила от незаконосъобразния акт, действие или бездействие на органа или длъжностното лице при или по повод изпълнение на административна дейност и 4. пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, действие или бездействие и настъпилата вреда. Съгласно чл.204, ал.4 АПК незаконосъобразността на действието или бездействието се установява от съда, пред който е предявен иска за обезщетение. В случая от писмените доказателства по делото (заповед за задържане рег. № 710/21.03.2005 г. на 01 РУП – С.) се установява, че на същата дата около 21.50 часа ищецът А. В. В. бил задържан в сградата на 01 РУП – С. във връзка с образувана в 01 РУП – С. преписка ЗМ № 1516/2005 г. за извършено престъпление по чл.198 НК (грабеж). След това по отношение на ищеца е взета мярка „задържане за 72 часа” и същият е преведен в следствения арест Г. на Б.”Г. М. Д” № 42.

От съвкупната преценка на *всички* писмени доказателства по делото следва *категоричен и несъмнен извод*, че на ищеца в сградата на 01 РУП – С. в периода 21.03. – 22.03.2005 г. е нанесена лека телесна повреда от служители на 01 РУП – С.. Така още при прегледа на ищеца на **23.03.2005** г. д-р Х е установила „леко изразен хематом в лява гръдна половина и на гърба”. При прегледа на ищеца от д-р А М А – специалист по съдебна медицина на **26.03.2005** г. са установени осем различни травматични увреждания на лявата ушна мида, лявата гръдна половина, гръдния кош вляво, гърба вляво, на кръста вляво и срединно, вдясно на гръдния кош и вляво на кръста към таза. От една страна част от тези травматични увреждания отговорят на описанието дадено от д-р Х, от друга страна самият специалист

оп съдебна медицина е категоричен в заключението си, че така установените увреждания биха могли да бъдат получени по начин и време, описани от ищеца. Ищецът е напълно последователен в описанието на преживяното в периода 21.-22.03.2005 г. в сградата на 01 РУП- С., което се установява от протоколите за проведени разпити на ищеца от 10.01.2007 г., 31.01.2007 г. и от 26.03.2010 г. по на досъдебно производство № IX-1/2007 г. по описа на СВОП. В същите протоколи ищецът е разпитан в процесуалното му качество на свидетел, след като е предупреден за наказателната отговорност за лъжесвидетелстване, която носи по чл.290 НК. Протоколите съставляват официални свидетелстващи документи по смисъла на чл.189, ал.1 ГПК с обвързваща съда доказателствена сила по отношение на удостоверените в тях изявления. Действително същите касаят обстоятелства, които са благоприятни за ищеца, но при съвкупната им преценка с другите доказателства по делото се установява, че всички те установяват идентична фактическа обстановка. В този смисъл обективни данни се съдържат и в мотивите на два съдебни акта, постановени във връзка с досъдебно производство № IX-1/2007 г. по описа на СВОП, които очевидно се базират на доказателствата, събрани в хода на същото досъдебно производство. Няма спор по делото, че досъдебно производство № IX-1/2007 г. по описа на СВОП е образувано по жалба на ищеца срещу неизвестни длъжностни лица от 01 РУП – С. за извършено спрямо него на 21.-22.03.2005 г. престъпление в сградата на 01 РУП – С. по чл.130, ал.1 вр. чл.131, ал.1, т.2, предл.3 НК – нанасяне на лека телесна повреда. Установява се от определение № 148/02.04.2008 г. на Софийски военен съд по чнд.№ 148/08 г., че в хода на досъдебното производство е назначена съдебно-медицинска експертиза, от заключението на която се установяват нараняванията на В., причинили му болка и страдание. Същите изводи (за нанесена на ищеца лека телесна повреда) са приети за категорично установени и в определение № 17/22.04.2008 г. на Военно апелативния съд на РБ по чнд № 24/2008 г. въз основа на съдебно-медицинско удостоверение № V-664/26.03.05 г. и заключение на съдебно-медицинска експертиза № П-204/16.02.2007 г.

Въз основа на всички посочени доказателства по делото съдът приема, че на 21.03. 2005 г. и на 22.03.2005 г. на ищеца А. В. В. е нанесен побой от служители на 01 РУП – С. по време на задържането му в сградата на 01 РУП – С.. Пълни данни за

нанесения на ищеца побой се съдържат в съдебно-медицинско удостоверение № V-664/26.03.05 г. на д-р А А – специалист по съдебна медицина. От показанията на разпитаната по делото свидетелка В. Г. В. се установява, че преди задържането му на 21.03.2005 г. ищецът В. е бил напълно здрав. Съдът приема, че показанията на свидетелката са обективни, независимо от близката ѝ родствена връзка с ищеца, тъй като са житейски логични и последователни. В тази им част показанията на св.В. съответстват и на писмените доказателства по делото. Така например по повод на задържането на ищеца на същия е извършен личен обиск, в който не е отбелязано да са констатирани нередности във вида или поведението на ищеца. Също по повод на задържането си на 21.03.2005 г. ищецът е попълнил декларация, в която е посочил, че няма здравословни проблеми. Свидетелката В. установява, че на 21.03.2005 г. синът ѝ излязал здрав на работа и не се върнал. Върнал се на 24.03.2005 г., вечерта около 22.00 часа, в окаяно състояние - с подуто ляво око, посиняло отпред на гърдите, синьо – жълто. Веднага го изпратили на лекар, за което имали медицински документи. Съдът напълно кредитира показанията на св.В. като обективни, пълни и съответстващи на останалите доказателства по делото. Включително в частта по отношение на даденото обяснение от ищеца, че на 25.03.2005 г. отишъл на преглед при личната лекарка, която го пратила на специалист по съдебна медицина.

По делото е допусната и приета съдебно-медицинска експертиза, която съдът кредитира като компетентно изготвена и неоспорена от страните. От същата се установява, че описаните в медицинските документи по делото травматични увреждания по своята медико биологична характеристика представляват болка и страдание. Самата легална дефиниция на престъплението „лека телесна повреда” съгласно чл.130, ал.1 и ал.2 НК включва в себе си временно разстройство на здравето, изразяващо се в причиняване на болка или страдание.

По изложените съображения съдът приема за доказани елементите от фактическия състав на отговорността на държавата по чл.1, ал.1 ЗОДОВ. Безспорно се установи по делото, че по време на задържането си в сградата на 01 РУП – С. на 21.-22.03.05 г. ищецът е получил редица сериозни травматични увреждания, отговарящи на определението за лека телесна повреда по чл.130, ал.1 НК. Същите са причинени от служители на 01 РУ – С. при и по

повод изпълнение на служебната им дейност във връзка със задържането на ищеца на основание чл.70, ал.1, т.1 ЗМВР (отм.). Липсата на отмяна на посочената заповед е ирелевантна за спора, тъй като твърденията на ищеца в исковата му молба не касаят незаконосъобразно задържане, а вреди, нанесени вследствие на побой от служители на 01 РУП – С.. От друга страна не може да се приеме, че побоят е нанесен от служителите в качеството им на физически лица, тъй като данните по делото сочат, че е извършен във връзка със службата им, в служебното им качество на длъжностни лица от състава на 01 РУП – С.. От друга страна по делото не са налице данни (основно липсват каквито и да било инцидии в тази насока по досъдебно производство № IX-1/2007 г. по описа на СВОП) за наличие на основание за употреба на физическа сила от страна на полицейските органи по смисъла на чл.78, ал.1 ЗМВР (отм., в сила до 01.05.2006 г.). Ето защо следва да се приеме, че при изпълнение на служебните си задължения по извършване на процесуални действия във връзка със задържането на ищеца на основание чл.70, ал.1, т.1 ЗМВР (отм.) служители на 01 РУП – С. са извършили незаконосъобразни действия, изразяващи се в нанасяне на лека телесна повреда на ищеца. Тези действия са извършени при и по повод изпълнение на административна дейност (няма спор, че задържането на чл.70, ал.1 ЗМВР касае административна дейност, а не е част от наказателно производство). Също така няма спор, че служителите на 01 РУП – С., като длъжностни лица от структурата на изпълнителен орган, осъществяват такава изпълнително-разпоредителна дейност. От медицинските документи се установява пряка и непосредствена причинно следствена връзка между поведението на служителите на 01 РУП – С. и нанесените на ищеца вреди, изразяващи се в травматични увреждания. По изложените съображения са осъществени всички четири елемента от отговорността на държавата за вреди съгласно чл.1, ал.1 ЗОДОВ.

Ищецът претендира присъждане на обезщетение за неимуществени вреди. Размерът на обезщетението за неимуществени вреди съобразно нормата на чл.52 ЗЗД следва да се определи *по справедливост*. Съобразно задължителните указания, дадени в т.П от ППВС № 4/1968 г. понятието "справедливост" по смисъла на чл. 52 ЗЗД не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се

имат предвид от съда при определяне размера на обезщетението. Такива обективни обстоятелства при телесните увреждания могат да бъдат *характерът* на увреждането, *начинът* на извършването му, *обстоятелствата*, при които е извършено, допълнителното влошаване състоянието на здравето, причинените морални страдания, осакатявания, загрозявания и пр. От значение са и редица други обстоятелства, които съдът е длъжен да обсъди и въз основа на оценката им да заключи какъв размер обезщетение по справедливост да присъди за неимуществени вреди. *Или справедливият размер на обезвредата следва да почива на обективни критерии и да бъде адекватен от претърпените вреди.* Обезщетението трябва е съразмерно с вредите и да отговаря както на конкретните данни по делото, така и на обществените представи за справедливост. То трябва да удовлетворява изискването за *справедливост и при съпоставянето му с други случаи по аналогични казуси* - в този смисъл решение № 37 от 11.02.2009 г. по гр. д. № 5367/2007 г., Г. К., I Г. О. на ВКС. За установяване на конкретните данни по делото в открито съдебно заседание на 20.05.2011 г. е разпитана като свидетел по делото майката на ищеца В. Г. В.. Същата установява, че след освобождаването му ищецът бил „в окаяно състояние“, като случилото се на „21.03.2005 г. унищожило семейството“. Приетата по делото съдебно-медицинска експертиза определя нанесените на ищеца травматични увреждания като представляващи болки и страдания по своята медикобиологична характеристика. В съдебното производство по присъждане на обезщетение посочените неимуществени вреди следва да намерят материален израз, който законът в нормата на чл.52 ЗЗД определя „по справедливост“, макар неимуществените вреди да нямат стойностно изражение и да не подлежат на аритметично изчисляване. Същите трябва да възмездят болките и страданията, понесени от ищеца от нанесената му лека телесна повреда. Възмездяването на тези винаги индивидуални вреди "по справедливост" изисква намирането на баланс между особеностите на конкретния случай и обществената оценка на засегнатите нематериални вреди. Ето защо при обезщетяването на неимуществените вреди е от значение и създадения от съдебната практика ориентир, относим към аналогични случаи, тъй като в сферата на нематериалните ценности равенството в обществото намира най-чист израз. Така в решение № 226 от 18.11.2009 г. по н. д. № 203/2009 г., Н. К., II Н. О. на ВКС за причинена на 23.04.2005 г. лека телесна повреда е присъдено обезщетение за неимуществени вреди в размер на 5000 лв. Съдът приема за

неоснователно позоваването в писмената защита на ищеца на решение на ЕСПЧ от 12.04.2007 г. „И В срещу Б” поради разликата във фактите: И В (14 годишен към датата на инцидента) е удрян с полицейски палки по гърба и краката и ритан с крака по тялото, в болница е установено травматично-разкъсно нараняване на задната част на главата му, на следващия ден отново в болница е установена контузия в дясната лумбална област, сътресение на десния бъбрек и хематурия (кръв в урината), впоследствие е приет в Националния институт за спешна медицинска помощ „Пирогов” с диагноза „хидронефроза на десния бъбрек” (патологично хронично уголемяване на събирателните канали на бъбрека, което води до свиването и последващото разрушаване на бъбречната тъкан и влошаването на функцията на бъбрека), претърпява хирургическа намеса, при която десният му бъбрек е отстранен. От друга страна в настоящето съдебно производство съобразно изложените в исковата молба факти и обстоятелства се претендира обезщетение от претърпени болки и страдания от нанесена на ищеца лека телесна повреда, без да се претендира обезщетение от неефективното разследване на случая.

По изложените съображения съдът приема, че ищецът е претърпял интензивни болки и страдания от нанесени му при задържането му на 21.03.05г. и 22.03.05 г. в сградата на 01 РУП – С., от служители на 01 РУП – С. при и по повод изпълнение на служебната им дейност травматични увреждания, подробно описани в съдебно-медицинско удостоверение № V-664/26.03.05 г. на д-р А. А. При определяне на размера на обезщетението съдът взема предвид не само вида и характера на нанесените на ищеца травматични увреждания, но и факта, че същите са извършени от служители на МВР - същите, които по закон следва да защитават гражданите от посегателства върху живота и здравето им, както и че ищецът е бил задържан в сградата на 01 РУП – С., без никакви данни да е имал опасно поведение или по какъвто и да било начин да е предизвикал употребата на сила от страна на полицейските служители. Т.е. фактът, че травматичните увреждания се нанасят от „служители на реда”, в сградата на районно полицейско управление, по отношение на беззащитно и безпомощно гражданско лице, следва да се отчете при определяне на по-висок размер на обезщетението. По изложените съображения съдът приема, че справедливото обезщетение на така претърпените болки и страдания е в размер на 7000 (седем хиляди) лв., които следва да се присъдят ведно със законната лихва от 23.03.2005 г.

(момента на преустановяване на незаконосъобразните действия) до окончателното им изплащане съобразно задължителните указания на т.4 от Тълкувателно решение № 3/2005 г. на ОСГК на ВКС. За разликата до предявения размер иска за обезщетение за неимуществени вреди следва да се отхвърли.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца направените разноски в размер на 10 лв. държавна такса и 80 лв. депозит за вещо лице. В писмената си защита ищецът претендира заплащане на адвокатско възнаграждение на основание чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата, но по делото няма никакви данни, че на ищеца е оказана безплатна адвокатска помощ на някое от основанията по чл.38, ал.1 ЗА.

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, I-во Административно отделение, 2 състав

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ Г., ул. „Антим I” № 5 да заплати на А. В. В., ЕГН * от Г., кв.”Ф”, **на основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ** обезщетение за неимуществени вреди в размер на 7000 (седем хиляда) лв. от нанесени му при задържането му на 21.03.05 г. и 22.03.05 г. в сградата на 01 РУП – С., от служители на 01 РУП – С. травматични увреждания, подробно описани в съдебно-медицинско удостоверение № V-664/26.03.05 г. на д-р А А, ведно със законната лихва, считано от 23.03.2005 г. до окончателното му изплащане.

ОТХВЪРЛЯ иска, предявен от А. В. В., ЕГН * от Г., кв.”Ф”, ул. срещу на Столична дирекция на вътрешните работи за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди **до предявения размер от 10 000 лв.**

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи Г., ул. „Антим I” № 5 да заплати на А. В. В., ЕГН * от Г., кв.”Ф” на основание чл.143, ал.1 АПК разноски в размер на 90 (деветдесет) лв.

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред ВАС на РБ.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:

